Monodialog

Víte, co je to bát se o někoho, koho máte rádi? Ano, to možná víte. Ale sotva si dokážete představit, co znamená mít strach o jednoho pitomce deset let.
Z dvaapadesáti víkendů ročně je aspoň čtyřicetkrát někde na cvičných skalách, na pískovci nebo jede rovnou do Tater. Dvakrát týdně trénink až do úmoru, takže když se večer doplíží domů, nevšimne si co jí, i kdybych mu servírovala paví jazýčky na stříbře. Kromě toho deset, ale někdy taky patnáct kilásků. Denně běhat. Za tu horu prošmajdaných maratónek jsme už mohli mít meďáka. Takhle jediným kdo je z naší rodiny mobilní, je náš malý Jakub. Má koloběžku.
Před dvěma lety jsme jeli na dovolenou do Jugoslávie, k moři. V kempu to s náma vydržel celé tři dny, pak se ještě s nějakými známými sbalili a jeli stopem do italských Dolomit. Týden jsem čmárala do písku na plážích "Jindra je vůl", než se mi vrátil. S obvázanou hlavou, ale jen se tomu smál, tvrdil mi, že ho to políbil na čelíčko orlosup, dělal s Jakubem vylomeniny a blábolil, že přelezl nějakou Střechu světa u Lavareda. Myslela jsem napřed, že je opilý, ale trvalo to dva dny. Až doma se mi přiznal, že mu helmu roztříštil půlmetrákový balvan a on z nedokázal tak rychle vytáhnout palici. Strašně se prý omlouvá.
Než jel na Pamír, vyráběl po nocích pro kluky z oddílu čelovky. A vadnou zástrčku od žehličky jsem si nakonec musela opravit sama.
Někdy mu rupne v bedně a chová se úplně normálně. To se pak zase bojím, že je nemocnej nebo že se chystá nějaký psí kus. Tudle mi tvrdil, že s klukama jedou dělat vánoční nákupy do Vídně. Pro jistotu jsem mu ale zamkla skříň s jeho lezeckým bordýlkem a pak mi nezbývalo než čekat. Týden po jejich odjezdu jsem se dočetla v novinách, že československá direttinssima na Eigru má další prostup a z klasické cesty ještě dokázali vytáhnout havarované Němce.
Odemkla jsem skříň? Byla prázdná!
Já občas fakt nevím, jestli se mám smát, plakat nebo mu jednoduše nafackovat jako malýmu klukovi. Kdysi jsem se s ním chtěla hádat a dokonce jsem ho i vyhodila z ložnice. A víte, co udělal? Sebral si spacák, budík a ustlal si na balkóně. Druhý den mi pak přinesl kytku růžiček a klíďopíďo si šel na balkóně vařit večeři. Tohle se dalo ještě vydržet, jenže po večeři Jakub prohlásil, že jde spát k tátovi. Tak jsem ten spacák vlastnoručně sbalila a uklidila do skříně.
Občas se mi v noci budím s pláčem na krajíčku. To když se mi zdává o lavinách. Vždycky se pak musím aspoň dotekem přesvědčit, že Jindra leží vedle mě, jenže ten chlap si to pokaždé vysvětlí po svém.
Když se Jakoubek narodil, sbalila ho bezpečnost, protože dělal na kostelní věži stojky. Na oslavu. A když malýmu byly tři roky, Jindra ho učil místo, vařila myšička kašičku, vázat dračí smyčku!
Víte, ne že bych tu jeho posedlost nechápala. Kdysi jsem taky lezla celkem solidně. Vím, jak chutná pohled z vrcholu na vycházející slunce, jak štípe mráz při zimním bivaku nebo odřený klouby po pískovcové rajbárně ve spárách. Na laně jsem se poznali?
Jenže na svět přišel Kubík a s ním starosti úplně jiného druhu, než jak a kde sehnat skoby, hexy nebo ledovcové kladivo. Napřed jsem si myslela, že to aspoň trochu uklidní i Jindru, jenže právě tehdy přišel na báječný nápad - založil si sbírku vrcholových kamenů.

Teď máme nad postelí plakát Ama Dablam a na nočním stolku se válí prospekty Air India a Nepal Airlines. Někdy si říkám, kdo z nás dvou je větší cvok. Jestli on s těma svýma nápadama nebo já, že mu to dokážu trpět. A navíc mu i fandit a mít ho ráda?

Já vím, že ta moje breberuška přesladká je ze mě občas trochu vedle. Dokonce se mě snažila systémem ala jezuita přivést k rozumu. Naštěstí jsem charakter. Prostě nesnáším debilizátor, teda televizi a přímo cítím, že kdybych zůstal dřepět v hospodě nebo doma v bačkorách, tak smrtelně onemocním. Vždyť ani Zdenka neodolá, když s náma jede ven a aspoň občas se naváže.
Jednu chvíli jsem si ale říkal, že se dám radši na filatelii. To když se na mě vykulil ze stěny Gima Granda zvědavej oblázek čtyřtuňák a jen tak lehce, jedním ročkem mě podrbal za ušima. V tu ránu jsem viděl mléčnou dráhu i s mlíkařema. A Zdena s Kubou se zatím klidně placatili po jugoslávských plážích.
Zrovna když jsem Zdence slíbil, že budu hodnej, přišel Viktor s tou diretkou na Eiger. Bylo mi jasný, že mě Zdenička nepustí ani za zlatý prase s vodotryskem vyšívaným na modrém z nebe. Tak jsem tvrdil, že jedeme na výrobní poradu za Ježíškem do Vídně a pro jistotu jsem odšrouboval zadní stěnu skříně s lezeckým harampádím.
Třetí den našeho ježíškování nalezli vlevo od nás do klasické cesty bundeskluci a sebou přitáhli pekelný počasí. Vítr si to funěl stosedmdesátkou, sníh, laviny, blesky, kameny. Ulítnul nám jeden spacák, omrzly nám ruce. Do toho bengálu jsme si před spaním pouštěli walkmanna s nahrávkou Zdeny, Jakuba a Viktorovy ženy. Věřte, nevěřte, spali jsme pak jako andílci. Asi proto jsme měli sílu vybabrat se z toho a ještě vytáhnout pomrzlý bavoráčky na slunko.
Když jsme přijeli domů, naši už všechno věděli. Bylo kázání, ale byl i Ježulda. My se totiž na zpáteční cestě přece jen ve Vídni stavili.
Teď se polehoučku, abych Zdenu nepoplašil, chystám na expedici. A víte, že se už těším, jak mě bude Zdena pérovat, až si to přikulhám z Himáláje?

_____

Michal Schwarz
Trapsavec 1985

Před předjařím

ukrojím krajíc z kraje pod horama

mažu ho medem co včelám ukrádám
támhleta skála je moje dávná známá
zase jsem propad jarním náladám
jsou jich tu hejna a sakra jim to sluší
každej rok stejný a přesto jinačí
srst kočiček mě jako chlapa vzruší
petrklíč v klopě mám vlastně nejradši
když vítr lákám ke hře na píšťalku
co mi ji vrba cestou nabídla
málem jsem šlápnul nechtě na fialku
a nebe zdvihlo svoje stavidla
bláznivá doba když Duben sliby plní
a já se vkrádám do svejch Stínadel
řeka se v bocích neodbytně vlní...
mě hlína voní... tak abych teda šel

_____

Jaromír Hlavatý - Juan
2. místo poezie oldpsavců
Trapsavec 2006